

Црква Христова у тајни Тела и Крви Христове (види 1.Кор.10)

аутор: Стефан Ибришитовић, свршени богослов

Светајна Цркве Христове представља у хорохроносу (=времепростору; времену и простору) лађу спасења, која укотвљена и утврђена причешћем и учешћем у божанском животу, води сву твар, на челу са ч овјеком, ка вјечном освештању и смислу свега. Свједочење (=μαρτυρία) и подвижништво (=ασκήσεις) свих светородних изданака Цркве, свјесно и јасно, пројављени су као тајна Тијела Христовог, јер су били и јесу, свети људи и освештани народ, нахрањени, напојени и причешћени Његовим енергијама. Црква Божија, на небу и на Земљи, јесте тајна, управо ради предавања и даривања Богочовјека Христа Његовим причасницима (=учесницима; причастие, слов. постајати част, чест, честица, дио, удионик; μετάληψη, грч. причешће-учешће) и постајање грешних људи освештаним и новим, преображеним људима, „царским освештањем“, (βασιλειον ιεράτευμα, грч. царско освештање).

Ваистину, црквена димензија тајинског устројства („Црква се у тајнама пројављује“, Свети Николај Кавасила) потврђена је кроз Старозавјетну и Новозавјетну Цркву, јер према Павловом свједочењу о крштењу Израиља кроз облак и море, те о храњењу јединственим духовним јелом и пићем, осјећа се континуитет живота Божијег народа-Цркве. Прва литургија коју Христос савршава у јерусалимској горњици (горњој соби у кући) онтолошка је претпоставка постојања Новозавјетне Цркве и гласни призив на заједничарење свих и свакога у чаши благослова и хљебу сломљеном (fractio panis; η κλάσις των αρτων) за живот свијета (1 Кор 10,16). Исто показује и литургија међу емауским сапутницима и апостолима, те јерусалимски огањ њиховог срца јесте тиха ватра најављене велике тоpline љубави Божије у Есхатону.

Ево те опитне и аскетске истине да сија кроз вијекове, јер милиони и милиони људи бивају удионици, сатјелесници и сукрвници Христи у Евхаристији (=благодарењу творевине у Тројичној синергији), те кроз литургију која се приноси „од свих и за све“ (κατά πάντα και δια πάντα), постоји и свијет. Твар више не уздише, јер последњи непријатељ укида се – смрт (Свети Апостол Павле и Свети Јован Златоусти), него сва вјечно дише и мирише кроз причешће Богом.

Сва деонтолошка конзистентност црквеног етоса не би била узидана у Стијени-Христу (1 Кор 10,4), дакле, сав подвиг и мучеништво Цркве, да није судјеловања и удиоништва у Великој Тајни Христовој (Свети Максим Исповједник) кроз литургију Христа Богочовјека. Мондијализам и

традиционализам Павловог доба, пагански култ и јудејски обичаји, приказани су поглављем из наслова као нека паратрпеца, као парасинагога Христовој Цркви, те из овог и других списа (Библије и Отаца) јасан је црквени смисао („Срце Христово је сва Црква“, Свети Јустин Нови) да је суштина човјека бити Христов домаћи за Његовом трпезом.

Ранохришћанска и кападокијска плејада Отаца жели рећи да је Литургија-Црква („Ко разумије и схвата Литургију, тај разумије и схвата Цркву“, А.С.Хомјак) центар свијета, те да се ту, попут античке представе на јавном подијуму, одиграва судбина васионе, показује се сучељавање божанске и људске егзистенције. Ту је божански примрак (Свети Григорије Ниски), ту су Синајска и Таворска гора (ср. II Мој 19 и Мт 17), ту је суд и брига за свијет. Позвање и призивање на литургију јесте експресија човјека, његова онтичка екстаза (=излазак кроз суштински додир) у сусрет Другоме чија Другост представља Почетак и Крај свега, те схватање Њега као мистиријске и есхатолошке мјере историје јесте слава Божија све у свему (1 Кор 10,31), а то је обожење (=θέωσις) и спасење (=σωτηρία) све васионе.

Црква Свете Тројице није уско пијетистичка или алтруистичка монистичка игра, него, она је егзистенцијални испит и пут за обновљење и освештање човјека кроз дубину трансцедентне, али и иманентне заједнице Бога и човјека. Сусрет и загрљај Бога и човјека у Христу је агапијска максима космоса, а литургија-заједница (=κοινωνία; общение-општење-однос који значи живот) је најважније дјело васионских, васељенских и саборних категорија. Богословље Цркве у свом богатом ризницењу и коричењу ријечи и дјела корифеја Цркве, зна и признаје да је Христос-Црква пут сваког човјека.

Рекосмо да је литургија центар свијета и човјека, а знамо да је Христос Земља Живих (Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ), тако да је циљ човјека Христос, а циљ сваке заједнице је литургија. Све дивне истине којима Црква богати праве хришћане дио су опита сваког исихасте, дубинског искуственика.

Ријеч Христова и порука литургије јесте свјетлост и живот, а то су основне премисе биолошке борбе, човјекове симбиозе и епибиозе. Истина живота, предана у Цркви, дарована светима, проповједнички разглашавана и подарена изабраницима Христовим (Апостол Павле), не остаје у неким конвенционалним црквеним круговима, него је мисиолошки прогресивна категорија и то је богочовјечански прогрес, по Светом Јустину Новом, који напредује у благодати, уносећи у цијелог човјека и Његову службу истину о Христу и Цркви. Тада људи православно мисле и дјелају, јер „огољено православље“, без Духа живота, јесте пут слијепца у Дантеове кругове пакла, или још дубље, то је предусретљивост Молијеровог Тврдице.

Пастири и богослови живог освештавајућег дејства Цркве приносиће Ипостасну Истину и Мудрост Божију Христа (в. Приче Соломонове и учење

Апостола Павла) у све сфере живота, јер данашњи човјек је жедан побједи добра над злом, истине над лажју, Јагњета над Звјери. Крсноваскрсна Заједница Тијела и Крви Христове је пут побједи свијета, зато треба узети Знак живота на коме пише име Христово и побједити Њиме и са Њим, проносећи ту ријеч до крајева васељене.

Слава Христу, Хранитељу и Напојитељу свих у Његовој Цркви!